

Práce s textem

Tento materiál je použitelný pro aktivity Práce s textem a Rozbor textů jiných autorů.

Lechta (1990, s. 15) popsal vědní obor následovně: „Logopedie je speciálně-pedagogická věda. Zabývá se výchovou osob s narušenou komunikační schopností a prevencí tohoto narušení. Logopedie zkoumá narušení komunikační schopnosti z aspektu příčin, průběhu, frekvence výskytu, následků, možností diagnostikování, odstraňování, prevence, určování prognózy. Zkoumá i možnosti rozvíjení komunikační schopnosti jako takové (u tzv. intaktní populace).“ V roce 2002 však podle Lechty (2002, s. 11) „... definujeme logopedii jako vědní obor interdisciplinárního charakteru, jehož předmětem jsou zákonitosti vzniku, eliminování a prevence narušené komunikační schopnosti. Logopedie v moderním chápání je vědou zkoumající narušenou komunikační schopnost z hlediska jejích příčin, projevů, následků, možností diagnostiky, terapie i prevence.“

Současná logopedie se neorientuje pouze na osoby v dětském věku, jak se mylně mnohdy široká veřejnost domnívá, ale logopedie se zabývá problematikou narušené komunikační schopnosti u osob všech věkových kategorií - dětí, adolescentů, dospělých i lidí ve stáří.

Všechny uvedené definice ukazují, jak je různorodý pohled na problematiku a jak je obtížné vymezit logopedii jako vědní disciplínu. V různých zemích je zařazována do systému věd odlišně. V počátcích formování oboru měli výrazný vliv lékaři (u nás např. Seeman, Sovák, Mašura, Lesný), později i odborníci oborů nemedicínských (např. Kábele, Gaňo, Veselý).

Ve druhé polovině minulého století to byl vliv jazykovědců (např. Janota, Liška, Ohnesorg). V současnosti podle Lechty (2003) logopedie osciluje mezi více vědními disciplínami – jedná se o speciální pedagogiku, medicínu, psychologii a jazykovědu.

Logopedie je u nás tradičně součástí speciální pedagogiky a má těsný vztah k obecné pedagogice i k ostatním oborům speciální pedagogiky - surdopedii, somatopedii, psychopedii i oftalmopedii, neboť u všech jedinců s různým postižením, ať již tělesným, mentálním či smyslovým (hovoříme o osobách se speciálními vzdělávacími potřebami) se projevuje ve větší nebo menší míře narušení komunikační schopnosti. Logopedie se zabývá patologickou stránkou komunikačního procesu; to určuje její vztah k ostatním oborům. Z oborů medicíny jsou to pediatrie, foniatrie, otorinolaryngologie, stomatologie, plastická chirurgie, ortodoncie, neurologie, neurochirurgie, psychiatrie, z oborů psychologie - vývojová psychologie, patopsychologie, dále jazykovědní obory - fonetika, fonologie. Stále důležitějšími se stávají poznatky z neurolingvistiky, psycholingvistiky, genetiky, informatiky, kybernetiky, právních věd apod. Například ve Francii se logopedie studuje na lékařských fakultách, ve Švýcarsku na různých univerzitách v rámci studia psychologie nebo lingvistiky, v Polsku je někdy logopedie chápána jako aplikovaná fonetika. Zakladatel naší logopedie Sovák společně s německým Beckerem (v publikaci *Lehrbuch der Logopädie*, 1983) považují logopedii za průřezovou disciplínu a kladou ji na průsečík mezi medicínou a pedagogikou.

Aplikujeme-li model třídění jednotlivých vědních oborů podle Nakonečného (1998, In: Lechta, 2004), bude logopedie interdisciplinární vědní obor, situovaný mezi přírodně-společenské (kam řadí psychologii) a empiricko-normativní vědy (kam podle autora patří pedagogika, etika, estetika). Takto je také chápán obor logopedie v německé odborné literatuře Grohnfeldtem (1990, 2000).

U nás potvrzuje ve svých odborných pracích například Peutelschmiedová (2001, s. 5), že definovat logopedii je dosti obtížné. Zkoumajíc současné snahy mnoha autorů vymezit moderní logopedii, cituje autorka Synka, průkopníka logopedie na Moravě ve 30. letech minulého století: „Logopedie jest soubor nauk, které si všímají všech složek lidské řeči a všemi prostředky pečují o její zdokonalení, zušlechtění, zkrátka o její kulturu.“ Takovéto chápání logopedie je zcela současné a moderní i přesto, že vzniklo v první polovině minulého století.

Logopedii nelze chápat v rámci prakticistického trendu jen jako nějaký návod na odstranění vad a poruch řeči, který nám v oblasti terapie nabízí konkrétní instrukce na eliminování jednotlivých druhů narušené komunikační schopnosti bez toho, aby bylo potřeba uvažovat v širších východiscích či principech jejich efektivní aplikace (Lechta, 2002).

Stoupenci emancipačního trendu na logopedii pohlížejí jako na emancipující se mladou vědu se svými právy (např. právo na rovnocenné postavení v rámci interdisciplinární, transdisciplinární kooperace), ale také povinnostmi (např. budovat svůj terminologický, metodologický aparát, permanentně precizovat svoje postavení v systému věd apod.). Dle Lechty je zjevné, že pouze prosazení emancipačního trendu může dnes i v budoucnu zabezpečit logopedii v rámci jejích interdisciplinárních vztahů rovnocenné postavení mezi hraničními vědními obory. Emancipační trend neznamená popření a vymizení interdisciplinárních vztahů.

13

Použitý zdroj:

KLENKOVÁ, Jiřina. *Logopedie: narušení komunikační schopnosti, logopedická prevence, logopedická intervence v ČR, příklady z praxe*. Praha: Grada, 2006, s. 12-13. ISBN 978-802-4711-102.